

Alistavat kansanedustajat

Politiikan todellinen tavoite on alistaa kansalaiset poliitikoista riippuvaisiksi. Eihän heitä muuten kukaan äänestäisi. Mutta jos poliitikot onnistuvat omimaan kansantalouden tuloksista niin paljon omien peukaloidensa alle, ettei kovin moni enää tule kuppamisen jälkeen toimeen omillaan, niin saavat he silloin kansan enemmistön armopaloistaan riippuvaisiksi. Itsellinen, omalla työllään toimeentuleva kansalainen onkin poliitikkojen pahin vihollinen. Hän ei tarvitse poliitikkoja eikä politiikkaa. Mutta kun kaikki valtamediat alkavat nykyään olla taloudellisesti riippuvaisia poliitikkojen myöntämistä piiloavustuksista, erilaisista verohelpotuksista ja jakelutuista, on selvää, että median edustajat laulavat innolla poliitikkojen sanoittamia säveliä. Näin massiivisen aivopesun kohteena olevan itsellisen kansalaisen pitää kuitenkin jaksaa miettiä, mihin moinen meno pitkällä aikavälillä

johtaa. Onko käymässä niin, että rakennamme lapsillemme yhteiskuntaa, jossa kukaan ei voi, tai kenenkään ei kannata tulla omillaan toimeen?

Kriittisen tarkastelun voi aloittaa miettimällä, kenelle kansanedustajalle uskaltaisi antaa hoidettavaksi omat ja perheensä raha-asiat. Jos sellaista ei löydy, miten lujissa kantimissa voi äänestäjän usko olla siihen, että poliitikot pystyisivät hoitamaan koko kansakunnan raha-asioita? Siihen, että lupaa antaa juuri sinulle rahaa naapurisi lompakosta, pystyy kuka tahansa. Mutta kannattaa pitää mielessä se, että lapsesi voi pärjätä elämässään ja olla koko aikuisikänsä se naapuri, jonka lompakosta rahat otetaan. Vaikka et itse olisikaan tänään se, jolta rahat poliitikkojen lupauksiin kupataan.

Kaikille on selvää sekin, että ihmiset ovat tarkempia omien rahojensa kuin muiden rahojen kanssa. Koska poliitikoilla ei ole käytettävissään muuta rahaa, kuin muiden ihmisten ansaitsemaa, siitä seuraa, että he käyttävät sitä huolimattomammin, kuin miten samaa rahaa käyttäisivät ne, joilta poliitikot sen ottavat. Siksi kansantalouden kannalta tuottavuus ja kasvu ovatkin sitä heikommat, mitä suurempi osa kansantuotteesta kierrätetään poliitikkojen käsien kautta. Voidaan vain kuvitella, kuinka paljon paremmissa

kantimissa hyvinvointivaltiomme olisi, jos kansantuotteestamme suuremman osan saisivat investoida yksityiset ihmiset poliitikkojen sijaan. Jos epäilet ettei niin ole, mieti miten hyvin pyyhki itärajan takana silloin, kun kaikki raha kiersi poliitikkojen käsissä.

Eikä poliitikkojen alistushalu lopu vain kansalaisten alistamiseen. He haluavat saada myös yritykset riippuvaisiksi politiikoista. Sen he tekevät jakamalla yritystukia ja verohelpotuksia nöyrille yrityksille. Itävaltalainen taloustieteilijä Joseph Schumpeter todisti jo 1900-luvun alussa, että terveessä kansantaloudessa tapahtuu koko ajan luovaa tuhoa, jossa uudet innovatiiviset yritykset korvaavat vanhoja yhtiöitä. Siksi yksityinen raha hylkää auringonlaskun aloja ja sijoittaa nouseviin aloihin. Poliitikot tekevät sijoitus- ja tukipäätökset tasan päinvastoin. He haluavat antaa terveiltä yrityksiltä viedyillä rahoilla tekohengitystä kuolonkouristuksissa rimpuileville yrityksille. Sillä tavalla he hidastavat terveiden yritysten kasvua ja heikentävät investointien tuottavuutta. Muiden rahojen ohjaaminen tuottamattomiin kohteisiin vaarantaa kykyämme ylläpitää hyvinvointiyhteiskuntamme palveluja.

Et varmaan halua myöskään äänestää ehdokasta, joka on ahneempi kuin sinä. Sehän ahnehtii valtaan

päästyään myös sinun rahojasi. Se on sitten toinen kysymys, jos ehdokas janoaa muiden ihmisten rahojen perään yhtä paljon kuin sinä. Mutta tarkkana kannattaa olla sen suhteen, että ehdokas pitäytyy siinä, että ahnehtii vain muiden kuin sinun rahojasi. Olisi tietenkin myös hyvä, että ehdokkailla olisi moraali edes jonkinlaisessa kunnossa. Mutta jos nostat riman sillä kohdalla maan tasolta, poistat kaikki nykyiset kansanedustajat siitä joukosta, jota voisit äänestää. He kaikki ovat ahneempia kuin sinä ja heillä kaikilla on sinua matalampi moraali. Vai oletko muka samaa mieltä nykyisten kansanedustajien kanssa siitä, että puoluetuet ja kansanedustajien verottomat kulukorvaukset pitää maksaa heille verovaroista, mutta sotiemme veteraaneille rahat voi kerätä lipaskeräyksellä kaduilla? Kaikki nykyiset kansanedustajat ovat nimittäin sitä mieltä, koska ovat niin sen äänestäneet. Itse tekisin asiat toisin päin. Maksaisin veteraaneille verorahoista ja panisin kansanedustajat keräämään kulukorvauksensa ja puoluetuet lipaskeräyksellä kaduilla.

Artisti maksaa

Poliitikot uskovat, että rahaa syntyy tyhjästä. Siksi he väittävät maksuttomia palveluja ilmaisiksi. Totuus on kuitenkin se, ettei ilmaisia palveluja ole. Joku ne joutuu aina maksamaan. Toinen seikka, joka on tyypillistä poliitikoille, on se, että verrataan uutta poliitikolle mieleistä rahareikää johonkin, joka on vielä suurempi. Sillä tavalla tuhlaaminen tuntuu vähäisemmältä.

Olen useissa keskusteluissa poliitikkojen kanssa esittänyt järkeistämiskohteita, joissa voitaisiin palvelujen kärsimättä säästää vaikkapa sata miljoonaa. Silmät hämmästyksestä ymmyrkäisinä he vastaavat, että mielenkiintoista, mutta kun valtion budjetti on kuusikymmentä miljardia, niin sata miljoonaa on aika pieni summa. Eivät ehdi säästää niin pientä summaa, kun pitää ehtiä tuhлата isompia.

Mutta kun sata miljoonaa ei ole pikku summa. Se on aivan perkeleellisen iso summa, silloin kun sellaisen

yrittää tienata. Suomalaisten mediaanipalkka on va-
jaat neljä tonnia kuussa, josta hän maksaa puolet ve-
roina, eli käteen jää pari tonnia. Jotta Keijo Keskiarvo
saa kasaan sata miljoonaa, hänen pitää painaa töitä
hieman yli neljätuhatta vuotta. Keijon mielestä sata
miljoonaa on siis kaiketi aika paljon. Wärtsilä teki
viime vuonna voittoa kaksisataa miljoonaa ja tarvitsi
siihen 20 000 työntekijää, joten Wärtsilän toimitus-
johtajankaan mielestä sata miljoonaa ei ole pikku-
summa. Kyllä siinä sorvit painoivat pitkää päivää
laakerit punaisina, että sekin vähä saatiin raavituksi
kasaan. Ennen kuin poliitikot oppivat arvostamaan
rahaa sen mukaan, minkälaisen kiven alla sen tekemi-
nen on, tämä maa jatkaa matkaansa kohti helvettiä
pitkin kullattua velkapolkua. Tai jospa poliitikkomme
ymmärtäisivät edes sen, että rahat pitää tienata, ennen
kuin ne voi tuhлата. Toisin päin toimimista kutsutaan
velaksi elämiseksi, eikä sellainen meno ole koskaan
päättynyt hyvin. Jos ette usko, käväiskää kysymässä
kreikkalaisilta, miten heillä pyyhkii?

Toinen syy poliitikkojen kiimaan jakaa maksutto-
masti enemmän ja enemmän kaikkea kaikille, on se,
että meillä on liikaa puolueita. Siksi hallitukseen haa-
litaan aina vuorollaan vähintään kolme, mutta joskus
jopa kuusi puoluetta. Tästä ei voi seurata muu kuin

se, että jokaisen hallituspuolueen pitää vuoronsa koittaessa saada jakaa maksutonta mannaa omille kannattajilleen. Sitä jatkuu neljä vuotta kerrallaan, kunnes pidetään vaalit ja valitaan uudet puolueet hallitukseen, jotka haluavat sitten jakaa ainakin saman verran mannaa omille kannattajilleen, kuin mitä edellinen ehti omilleen lapioida.

Erään nimeltä mainitsemattoman puoleen edustajan ollessa vuorollaan valtiovarainministerinä kysyin, saanko tulla käymään ministeriössä ja perata yhdessä ministeriön budjetista vastaavien virkamiesten kanssa budjettiin vuosikymmenten saatossa sinne unohtuneita kuluja, kuten lentsimaksuja ja spelttivehnetukia. Ministeri innostui tarjoamastani avusta, kunnes tapasi oman puolueensa piiskurin, joka kauhistui ja kielsi ministeriä avaamasta sille idiootille ministeriön ovea. Syyksi hän sanoi ministerille, joka kertoi saman syyn minulle, että jos ministeri päästää minut punakynän kanssa budjetin kimppuun, saatan silloin pyyhkiä pois jonkun puolueen äänestäjille kohdistettuja varoja. Josta ei sitten seuraa muuta kuin se, että jokainen puolue lähettää oman iskujoukkonsa pyyhkimään budjetista muiden puolueiden kannattajille varattuja varoja. Kauhun tasapaino, ymmärrättehän, selitti ministeri. Kun sanoin ministerille, että sehän olisi hyvä, saataisiin

enemmän säästöjä, hän katsoi minua kuin auton valoihin öisellä metsäteillä joutunut peura ja vastasi: Sehän veisi pohjan pois kaikelta politiikan tekemiseltä. Ei politiikan tekemisen tarkoitus ole pienentää menoja. Poliitiikan tarkoitus on kasvattaa niitä.

Äänestäjien kannattaisi katsella elämäänsä elokuvana, ei valokuvana. Joku asia saattaa tässä ja nyt tuntua älykkäältä, mutta huomenna älyttömältä. Niin kuin vaikka opintotuet. Niitä on mukava saada opiskellessa, mutta ne joutuu itse myöhemmin maksamaan veroina. Joutuu, koska ne maksetaan tänään velaksi otetulla rahalla, joka kerätään myöhemmin veroina. Kun maassamme on kohtuullisen tanakka progressio ja opinnot yleensä johtavat keskimääräistä parempiin tuloihin myöhemmällä iällä, hakkaa takaisinmaksun raskain leka parhaiten menestyviä. Loogisesti ottaen lisää opintotukea pitäisi vinkua vain niiden, jotka jo opiskellessaan tietävät olevansa loppuelämänsä luusereita. Sama logiikka koskee yleisemminkin kaikkia äänestäjiä. Vain sellaisten äänestäjien, joilla ei ole lapsia eikä aikomustakaan niitä hankkia, kannattaa vonkua velaksi lisää etuisuuksia. Lapsia tehneiden ja tekemistä suunnittelevien ei kannata, sillä he tietävät vain siirtävänsä velan perillistensä maksettavaksi.

Maksuttomien palvelujen ja vastikkeettomien tulonsiirtojen kohdalla äänestäjien kannattaisi opetella elinkaariajattelua. Mitä enemmän yhteiskunta sellaisia tarjoaa, sitä raskaamman verokuorman he äänestävät seuraaville sukupolville. Ilmaisia palveluja ei ole olemassa ja tulonsiirtoihin tarvittavat rahat otetaan aina jonkun kukkarosta.

Eliittikansa

Me suomalaiset olemme eliittikansaa. Siihen tulokseen päätyy, kun kuuntelee poliitikkojemme puheita. Jokainen puolue syyttää muita siitä, että nämä ajavat vain jonkun ”eliitin” asioita, mutta heidän puolueensa on koko kansan asialla. Tai vielä mieluummin pienen ihmisen puolella. Kun muut puolueet syyttävät vuorostaan kansan asialla kehuskelevaa oman ”eliittinsä” asioiden ajamisesta, niin silloinhan yhteenlaskettuna me kaikki kuulumme eliittiin. Kuitenkin vain ani harva kansalainen kokee itse kuuluvansa johonkin eliittiin. Pois lukien ehkä älymystö, johon kaikki suomalaiset laskevat kuuluvansa. Tiedä sitten, minkä arvoinen sellainen eliitti on.

Sen lisäksi, että me kaikki kuulumme johonkin poliitikkojen määrittelemään eliittiin, olemme eliittiä myös muilla tavoin. Vaikka olemme yrittäneet, emme ole löytäneet yhtään uutta teknologiaa, jossa emme

olisi maailman kärkeä. Edellyttäen tietenkin, että kyseistä teknologiaa harrastavia tuetaan heti ja välittömästi pohjattomin verovaroin. Biotekniikassa olemme asiaa harrastelevien yritysten mielestä maailman johtavia. Emme ole. Poliittisesti nimitettyjen vihervirkamiesten mielestä ympäristöteknologiassa olemme aivan kärjessä, vaikka meillä ei ole yhtään yritystä, joka menestyisi sillä alalla maailman markkinoilla. Digitaalisessa terveydenhoidossa meitä kadehtivat kuulemma kaikki, vaikka siltäkään saralta ei löydy menestysfirmoja. Kaikilla mainituilla aloilla on Kiinassa tusinoittain yrityksiä, joiden liikevaihto paukkuu yli miljardin. Mutta mitä eliittiä ne kiinalaiset nyt mukamas ovat? Kun eivät itse edes kehu itseänsä eliitiksi, vaan puurtavat vain ahkerasti eteenpäin kehitykseen paremmiksi.

Meidän on vaikea tunnustaa, että viiden miljoonan ihmisen kansa on maailman maanteillä häviävän pieni joukko. Kun kansanluonne on vielä taipuvainen pankolla makaamiseen ja naapurin kadehtimiseen, niillä luonteenpiirteillä harvoin syntyy menestystuotteita. Se, että salama iski kerran, ei tarkoita sitä, että se iskisi toiseen kertaan. Eli me tuskin saamme uudemman kerran aikaan mitään maailmanlaajuisesti merkittävää. Kerran saimme, kevyet mullat Nokian kännyköille.

Poliitikkojen mielestä haluttomasta ja kyvyttö-
mästä saadaan viisas, jos hänelle maksetaan riittävän
monta vuotta opinto- ja asumistukea. Muissa maissa
sijoitetaan rahat niin, että niillä koulutetaan mahdol-
lisimman nopeasti halukkaista ja kyvykkäistä osajia.
Siksi meillä onkin maailman vanhimmat ja pisimpään
koulutetut työttömät. Muissa teollisuusmaissa voi
joutua työttömäksi jo niinkin nuorena kuin pari-
kymppisenä. Suomessa ei, koska koulutusputkesta
ulos putkahtavien keski-ikä hipoo kolmeakymmentä.
Mahtaisiko siinä piillä syy siihen, että Suomessa on
kohtuullisen alhainen nuorisotyöttömyys?

Sitä, että me olemme eliittikansaa, ei kukaan tiedä
Suomen ulkopuolella. Tietämättömyys ei johdu kan-
samme vaatimattomuudesta, vaan siitä että niin harva
edes tietää, missä Suomi sijaitsee. Jostain kummasta
syyistä esimerkiksi missimme eivät menesty kansain-
välisissä kisoissa, vaikka oman lehdistömme mukaan
he ovat aina voittajasuosikkilistojen kärjessä. Samoin
onneton viisurenkutuksemme on mielestämme joka
kerta kansainvälistä hittikamaa ja voittaa Euroviisut
mennen tullen. Kansamme sisua ja lujaa uskoa omaan
paremmuuteemme osoittaa se, että vaikkei misseis-
tämme yksikään ole päässyt neljäänkymmeneen
vuoteen kahdenkymmenen kauneimman joukkoon

ja vaikka olemme viime aikoina pudonneet viisuissa jo karsintakierroksella, jaksamme joka vuosi uskoa toisin.

Tätä katteetonta uskoa ylläpitävät toimittajat ja poliitikot, jotka kummatkin ovat maamme impivaaralaisimmat ammatit. Eikä pölhöys siihen lopu, Impivaaran ammattilaiset todistelevat toinen toisilleen ja siinä ohessa muillekin Suomen kansalaisille, että olemme eliittiä myös design- ja muotimaailmassa. Designhuippua edustaa viisikymmentä vuotta sitten suunniteltu lasimaljakko. Niitä tehdään nykyään jossain Kaukoidän hikipajassa ja niitä voi ostaa muutamalla eurolla kaikista suomalaisilta bensa-asemilta Hangosta Utsjoelle.

Muodin eliittiä edustaa mielestämme pussilakana, johon on leikattu reikä päälle ja käsille ja tussattu kukan kuvia. Niitä myydään maailmalla asuville suomalaisille muutamalla miljoonalla. Ruotsalaiset eivät väitä olevansa muotimaailman eliittiä, mutta H&M myy rättejä maailmalle parilla kymmenellä miljardilla. Vaikka ruotsalaisia asuu maailmalla enemmän kuin suomalaisia, niin kyllä noilla luvuilla niitä ruotsalaisia rättejä ostavat ulkomaalaisetkin. Henkka ja Maukka taitavat myydä pelkästään Suomeen enemmän rättejä kuin meidän oma pussilakanayhtiömme

myy tuotteitaan koko maailmaan. Että semmoisia muodin eliitin edustajia tässä ollaan.

Me olemme poliitikkojemme mielestä myös arkkitehtuurinkin eliittiä, kun se yksi keksi että taloja voi piirtää viivoittimella. Siksi me koulutamme vuosittain työttömiksi satoja arkkitehteja. Ihan vain näin maalaisjärjellä ajatellen, jos maamme todella olisi arkkitehtuurin eliittimaa, niin eivät kai silloin ulkomaiset arkkitehdit aina voittaisi kaikkia arkkitehtikilpailuja joita maassamme järjestetään.

Poliitikoilla on kuitenkin tarve selittää, että olemme eliittiä asiassa kuin asiassa. Millä muulla tavoin he voisivat perustella sitä ääretöntä julkisten rahojen määrää, jonka he upottavat vuosittain erilaisiin harrasteisiin oman uudelleenvalintansa toivossa. Uskoon siihen, että todella olisimme eliittiä muiden maailman kansojen joukossa, iskee kuitenkin jykevän halkaisukiilan se, että viiden miljoonan kansa tarvitsee yli puoli miljoonaa virkamiestä huolehtimaan elämisestään.

Jos olisimme eliittikansaa, puolen miljoonan virkamiehen joukkue palvelisi meitä. Mutta koska asia on tasan päinvastoin, nimittäin niin että kansa palvelee virkamiehiä, eliittiä ovatkin tässä maassa vain poliitikot ja virkamiesurallaan riittävän ylös, asemaan jossa

ei enää tarvitse tehdä töitä, nousset byrokraatit. Siis yhdistettynä tsaarinajan vallan aatelisto ja neuvoston ajan byrokraatit. Ei mielestäni kovin kummoista eliittielämää.